

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za o z n a n i l a plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Lex Liechtenstein.

(Iz učiteljskih krogov.)

Da je Liechtensteinov šolski predlog eminentne važnosti, da sega v najvažnejša vprašanja duševnega razvoja vseh stanov, posnemamo iz tega, da se ta predlog uvažuje in pretresa v vseh stanovih in narodnostih avstrijskih. Umljivo je torej, da zaima tudi učiteljski stan. Ker se s stališča slovenskega učiteljstva o tem važnem predlogu v slovenskih časopisih še ni pisalo, naj v nekoliko potezah primerimo ta načrt s sedanjo državno šolsko postavo.

V I. členu so izražena načela vzgoje in pouka v ljudskih šolah. Naloga ljudskih šol je, s stariši in namesto starišev otroke vzgojati po naukih njihove vere ter je v njih in za življenje potrebnem začetnem znanji ter zvedenosti poučevati in izobraževati.

Po postavi od 2. maja 1883. je naloga ljudski šoli, odrejati otroke, da bodo npravni in pobožni ter jih oskrbovati z znanostimi potrebnimi, da se lahko dalje omikajo za življenje, in postaviti jim pravo dno, da bodo jedenkrat pridra ljudje in državljani.

Zahteva se torej vzgoja otrok po njihovi veri. Kar se tiče Slovencev, pripoznati mora vsakdo, da so se slovenski otroci tudi sedaj po naukih svoje vere vzgajali, ker so Slovenci skoro brez izjeme katoličani in neso namešani z otroki družega veroizpovedanja, razen da je na Kranjskem kakih 30 otrok grškega veroizpovedanja (Srbo-Hrvatov po večini v Črnomeljskem okraji) in da so morebiti na Koroškem tu in tam ob nemški meji z nemškimi protestanti mešani. Da se je slovenska mladina tudi sedaj po svoji veri vzgojala, nam svedočijo tudi slovenske ljudske šolske knjige in mnoge določbe državne šolske postave. To določilo torej na slovenskih šolah ne bode mnogo spremenilo, ter gledati je le na to, da slovenska učiteljska vzgajajo značajne učne moči. Če je glede verske vzgoje dandanes kaj pomankljivega pri slovenskih šolah, so temu uzrok le učiteljska.

Mej učnimi predmeti pa v novem načrtu pogrešamo več predmetov, kateri bi se nikakor ne smeli opustiti. Z računanjem naj bi bilo skleneno

„geometrično oblikoslovje“ osobito na večrazrednicah, ker je ta pouk za potrebe v življenju posebno pri dečkih tudi važen. Risanje se je popolnem izpustilo, zakaj? nam ni znano. Vender pa skušnija uči, da je ta predmet za življenje jako važen in na nekdanji normalni šoli se je tudi risalo. Z risanjem se ne blaži samo ukus, ampak se bistri oko in vadi roka in je ta predmet dandanašnji neobhodno potreben posebno za obrtni stan. Obrtnik, ki ne zna risati, ne more pri dandanašnji konkurenci nikakor dobro izhajati. „Saj se obrtni vajenec pri svojem mojstru in v nadaljevalni šoli izuči v potrebnim risanju“, bi kdo znal očitati. Res da se izuči, ali če prvotne podlage ne prinese iz ljudske šole, ne more tako napredovati, kakor bi mu bilo treba, ker za začetno risanje tam nedostaje časa. Razen tega pa se ljudsko-šolska mladina s tem predmetom prav nič ne preobloži, ker ta pouk dela otrokom veselje in zabavo in se pri tem bi odpočije od družih težavnejših predmetov.

Nadalje pogrešamo za žensko mladino jako važen predmet, ženska ročna dela. Zakaj se je pri tem načrtu ta predmet izpustil, nam je popolnoma neumevno, ker smo prepričani, da bi se s tem domačemu gospodinjstvu zelo škodilo. Žalibog da se za ta pouk posebno na Kranjskem premalo stori. Večinoma se ročna dela le tam poučujejo, kjer je nameščena poleg učitelja tudi učiteljica, torej na večrazrednicah in malo je jednorazrednic, kjer v ročnih delih poučuje za malo remuneracijo kaka druga temu delu večša ženska osoba. Drugača je na Štajerskem, kjer so nameščene posebne učiteljice ročnih del. Ta pouk je potreben tako za kmetijski, kakor obrtniški in meščanski stan, seveda za vsak stan po svoji meri.

Kmetska gospodinja ima po večini z gospodinjstvom dosti posla, tako da ji navadno ne preostaja časa, da bi svoje hčerke poučevala v potrebnih ročnih delih. Vprašajmo se, kaj je koristnejše za blagostanje kmetskega prebivalstva, da kmetska dekleta hodijo po tovarnah si kruha služiti, da doma pleto slamnate kite, ki jih potem za mal denar prodadó in si potem s tem denarjem kupujejo nogavice in tuje blago za obleko, katero jim potem izgotovlja šivilja — ali pa, da si nogavice

same pletó in krpajo, da po zimi bolj sedé pri kolovratu (kateri se dandanes žalibog preveč pogreša v kmetski hiši), da sebi in družini umejo krpiti in nekoliko tudi prikrojiti in šivati obleko bolj iz domačega nego tujega blagá. Ne samo v gospodarskem oziru, ampak tem več še v moraličnem je poslednje za kmetska dekleta in za kmetsko hišo brezdvomno bolje, nego prvo. Za to je pa na najnižji ljudski šoli potreben pouk v ženskih ročnih delih in ni se treba bati, da bi se dekleta s tem navadile na lišp in gizdavost, ker se v šoli uče le potrebne reči, temveč pa se na lišp navadijo s kupljenim blagom. Kako domače in prijetno se zdi človeku, če pride zimski dan v kmetsko hišo, kjer najde staro in mlado pri domačem delu. Mala dekleta pletó, odrasla pa pridno vrté kolovrat in sučejo niti, gospodinja na beli javorovi mizi „monga“ domače platno, babica pa pri peči mota niti, vmes pa se sliši kaka domača pesnica. Tako ga vleče, da se kar ločiti ne more!

Kaj pa dekleta obrtniškega stanu? Oče gre po svojem delu, mati gospodinja, sin se uči rokodelstva, hči pa, ki nima posla ne z živino, ne s poljem, kaj bode počela, ako se ni v šoli izučila v ročnih delih? Dekleta tega stanu še v večji meri potrebujejo tega pouka, kakor kmetska dekleta, v največji meri pa ga potrebujejo meščanska dekleta, kar jim več hasne, nego učenje jezikov in glasovira. Razvidno je torej, da bi z opuščanjem pouka v ročnih delih trpela šola in družinsko življenje vseh stanov.

Po sedanji šolski postavi se nadalji učni predmet realije, t. j. najumljivejše in najpotrebnejše vednosti iz zemljepisja, zgodovine, prirodopisja in prirodoslovja. Novi načrt, pa določuje, samo, da je pouk v branji tako uravnati, da se ž njim vred poda otrokom s pomočjo nazornih pripomočkov za nje najznamenitejše iz zgodovine in zemljepisja, iz prirodopisja in prirodoslovja. Po vsebini je to določilo slično prvemu, a z ozirom na to, da se ima ta tvarina prebaviti samo o urah, za branje odločenih, ne v posebnih temu predmetu odločenih urah, kakor se po sedanjih učnih črtežih poučuje, nastane vprašanje, ali in v kakem obsegu se bodo moglo otrokom podati najznamenitejše“ iz gori navedenih predmetov, ker so

LISTEK.

Otok in struga.

(Izviren igrokaz v štirih dejanjih. Po noveletu istega naslova dramatisoval Ignacij Borštnik.)

Za dramatiko slovensko bil je včeraj jako znamenit dan. Privikrat predstavljala se je večja, vseskozi izvirna slovenska igra in to z jako ugodnim uspehom. Kdor pozna naše dramatike neveselo zgodovino in prepočasni razvoj, zlagal se bode z nami in rudeče podčrtal včerajšnji dan. Saj se bode spominjal, da se je že l. 1790 predstavljala na na gledališči Ljubljanskem slovenska igra, bila je to Linhartova „Zupanova Micka“ poslovenjena po nemški „Die Feldmühle.“ A prvemu temu poskusu sledila je dolga neplodna doba, nad petdeset let ni bilo na slovenskem odru niti najmanjšega znamenja življenja. Še le 1848. l. posijali so kratki žarki na deske, ki pomenjajo svet, potem pa zopet grobna tihota do 1860. l. A tudi takrat še ni prišlo do javne predstave, marveč delale so se le razne priprave in stoprav par let pozneje odprl se je pravo za pravo Talijin hram, v katerem so se predstavljali dobri in slabi prevodi večinoma nemških iger.

Izvirnih iger nismo imeli; na leposlovnem našem polju ostala je naša dramatika do novejšega časa nezorana, neobdelana. Pokojni M. Vilhar, Jos. Ogrinec, V. Mandeljc in dr. storili so sicer marsikaj za naše gledališče, a vsi njih proizvodi bili so deloma prevodi, več ali manj srečno lokalizovani, deloma pa kratke jednodajske igre, ki nemale, kakor bi rekel Bismarck, „durchschlagendes Gewicht.“ Jedina večja izvorna, kar jih imamo doslej, je Jurčičev „Tugomer.“ Žaloigra ta, ima jako veliko krasot. Snov jej je vzeta iz zgodovine slovanske, smoter globokega političnega pomena, dejanje živahno, divno, razne episode uprav klasične, jezik pa tako krasen, kakor vsa dela, pri katerih je Levstik sodeloval. Toda pri vseh teh vrlinah ima „Tugomer“ jedno in to glavno hibo, da ni za oder.

Zatorej smo večje izvorne igre doslej hudo pogrešali, zaradi tega bili smo veselo presenečeni dobivši v roke naznanilo, da se bode igral „Otok in Struga“, igrokaz v štirih dejanjih, dramatisovan po dr. Tavčarja noveletu, priobčeni 1881. l. v „Ljubljanskem zvonu.“ Kdor te novelete še ni čital ali komur je prišla že iz spomina, čita naj jo zopet, berilo njeno bode mu v posebno naslado. Ne dá se

sicer zanikavati, da jej je znati nekaka naglost, a dejanje je toli mikavno, značaj risani jako pristno, kontrasti tako vrlo pogojeni, dikcija pa tolikega pesniškega zanosa, da napravlja globok utis in bi jej bolje prijal naslov roman, nego voveleta „Otok in struga“, je v resnici roman, sicer na baš dolg, vsekako pa izmej naših najboljših.

Vsebinska pa je ob kratkem naslednja: Nekje na Slovenskem stojita graščinici „Otok in Struga“, po svoji unanosti različni, kakor njihini prebivalci, mej seboj sovražni, kakor nekdanj Montecchi in Capuletti. Uzrok sovraštvu bila je sprva pravda za neplodno pečino, katera pa se je državi prisodila, pozneje pa obiteljske razmere. Otoškega grofa Milana dasi oženjenega, očarala je bila Struške baronese Zore divna lepota in mej obema vnela se je žareča ljubezen, ki ni ostala brez nasledkov. Moralčni ta skok pa je bil, kakor zahteva dramatična pravičnost, obema poguben. Grof Milan se usmrtil in valovi vržejo čez par dni njegovo truplo na prod, baronese Zora pa zblazni in kakor bi na tej katastrofi še ni bilo dovolj, zgrabi sodnija še Zorinega brata, barona Konstantina, ker se je sumilo, da je on v vodo pahnil grofa Milana, s katerim so ja baš na osodepolni večer videli v hudem prepiru. Še le čez

sedaj za branje in za realije posebej odločene ure. Učni smoter se bode torej na vsak način okrajšal osobito tam, kjer je sedaj osemletna šolska doba. In kaj naj se prikrajša? Zgodovina, ki mladino seznanja z najznamenitejšimi možmi in dogodjaji naše ožje in širje domovine, ki vzbuja in pospešuje ljubezen do naroda in dinastije in pri mladini že ucepi pravi čut o državljskih dolžnostih in pravicah? Ali naj se prikrajša zemljepisje, ki kolikor toliko seznanja mladino z ožjo in širjo domovino in budi domoljubje? To bi bilo nepatrijotično. Ali naj se omeji znanje iz prirodopisja in prirodoslovja, ki budi ljubezen do božjih stvari in do opazovanja v naravi, s tem blaži srce in bistri um? S tem bi se ne kazala prava ljubezen do mladine in do naroda. Saj se v vsem, kar se mladina o naravi uči, uči tudi opazovati in spoznavati božjo vsemogočnost.

Pogrešamo slednjič v Liechtensteinovega predloga telo vajo, katero so že stari narodi s posebno ljubeznijo gojili v svoji mladini. Mehkužni naš svet je zlasti potrebuje. Mestnošolska mladina si s te lovajo dopolnjuje moči, katere izgubiva po zatuhlih stanovanjih in pri knjigi sedeč. Njej, kakor tudi mladini po kmetijskih šolah pa je koristno, da si s telovajo dobi prve pojme, kako jej je umno ravnati s svojim telesom in zdravjem. In vendar naj bi se o tem molčalo v „najaovejšej“ šoli?

(Konec prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 20. februarja.

V soboto imel je budgetni odsek **državnega zbora** sejo. Na dnevnem redu so bili penzijski etat, Najvišji dvor in kabinetna pisarna, državni zbor, državno sodišče in ministerski svet. Pri naslovu o troških oficijalnih listov se je več govornikov pritoževalo, da je inseriranje v uradnih listih predrago. Ministerski predsednik se je izjavil, da v tem oziru ne more sedaj ničesar storiti, pač pa se bode ozirala vlada na te pritožbe, ko poteče obrok pogodbam z založniki oficijalnih listov. Več poslancev se je pritoževalo zaradi malomarnosti „Telegraphen-Correspondenz-Bureau“. Tiszin govor se je bil napak priobčil, da je potem bilo mnogo zgub na borzi. Bismarckov govor došel je tako popačen, da bi bil kdo mislil, da je Bismarck govoril proti Avstriji, brzovjavke, ki se ticejo trgovine, dobivajo se iz Londona skozi Berlin, da se jih Berlinci prej okoristijo. Prav po nepotrebnem se brzovjavlja, kod potuje kak namestnik in kako je bil vsprejet, ali pa vsebina člankov „Prager Abendblatt“-a, kateri so se temu listu poslali iz Dunajske časnikarske pisarne. Ministerjalni svetnik vitez Freiberg je „Correspondenz-Bureau“ izgovarjal, pa ne s posebnim uspehom. Dr. Zeithammer je priporočal resolucijo, da bi se pomnožilo število svetnikov pri upravnem sodišči, katero je pa umaknil, ko se je izrazil proti njej grof Taaffe.

Naučno ministerstvo je odredilo, da bode odslej moral štiri leta obiskovati vseučilišče, kdor bode hotel delati rigorozum za doktorstvo modroslovja, dosedaj se je zadostovalo, da je dotičnik tri leta pohajal vseučilišče. Nadalje je naučno ministerstvo nekoliko popostrilo določbe za habitulacijo privatnih docentov.

Deželnoobrambeno ministerstvo je naznanilo deželnoobrambenim poveljnikom, da vojaški penzionisti brez vojaškega značaja, najso že sami odložili častniški (uradniški) značaj ali ga pa zgubili, do šestdesetega leta neso prosti črnovojniške dolž-

dolgo, ko se je našlo grofa Milana po zanikernem oskrbniku Iglji založeno pismo, v katerem naznanja, da se bode sam usmrtil, izpuste barona Konstantina na svobodo. Britka zavest, da je bil po nedolžnem zaprt in žalostna, sramotna osoda njegove sestre, napravili sta barona Konstantina osornega ter napolnila ga s srdom in gnevom nasproti Otoški gospodu. Na razdrapani svoji graščini živeč, ogiba se vsake dotike z graščinskimi svojimi sosedi ter se izključno bavi s ponesrečeno svojo sestro in z ubogimi kmeti, katerim radovoljno naklanja zdravniško svojo pomoč.

Vse drugače pa je na Otoku. Ondu kraljuje razkošno življenje. Grof Milan je pozabljen, okolu njegove vdove pa se zbira cela tropa plemenitih snubačev, pravih pravcati parasitov, mej katerimi se kakor okrepujoči prikazni odlikujeta mladostni in lepi kontési Serafina in Lucija. Slučaj, da nekoč ugledata Struškega barona, jahajočega po gozdu, vzbudi v mladih bitjih radovednost, ogledat si razupito Strugo in njenega osornega posestnika. Pri tej priliki spoznata blazno Zoro, a tudi barona Konstantina samega, ki navzlic vsej osornosti, ne ostane brez utisa na nežno Serafino.

Ta utis se pa še pomnoži pri epizodi na lovu,

nosti. Če so zgubili častniško šaržo, bodo se kot prostaki, sicer pa kot častniki oziroma uradniki uvrstili v črno vojsko.

Vnanje države.

Srbski naprednjaki bodo le v nekaterih krajih postavili svoje kandidate, in sicer samo v taci, kjer so dosedaj bili voljeni liberalci. V vseh drugih okrajih pa hočejo glasovati za radikalne kandidate. — V srbskem ministerstvu pa ni prave složnosti. Naučni minister je preveč naklonjen Rističu in bi se ga sedaj radi znebili drugi ministri. V kratkem bode morda moral dati svojo ostavko.

Bolgarski konjiški polki bodo odslej imeli po pet eskadronov, dosedaj imeli so samo po štiri. Bolgarska vlada obrača veliko pozornost na zboljšanje vojske, ker se le nanjo more opirati, kajti narod jej je sovražen. Zategadel pa vedno vojsko pomnožujejo Sofijski mogotci. To bode pa javalno rešilo Koburžanu prestol. — „Moskovskim Vjednostim“ poroča se iz Burgasa, da ruskega kapitana Nabokova in bivšega bolgarskega častnika Bojanova neso ubili v boji, temveč je ujeli in umorili na povelje iz Sofije. Bolgarska vlada je pa zategadel razglasila, da sta v boji ubita, ker bi sicer bila imela kake sitnosti, ker je bil Nabokov ruski polložnik. V tem se je pa v Burgasu vendar zvedelo, da je Nabokov bil umorjen. Ustrelil ga je žandar na višje povelje, ko se mu je poprej prečitela smrtna razsodba, polna jako razžaljivih izrazov, katero je Nabokov mirno poslušal. Mi sedaj ne vemo, komu bi verjeli, ker niti bolgarski, niti ruski vir ni prav zanesljiv. Če Moskovski list resnico piše, bomo že še kaj slišali o stvari, ker Rusija ne bode molčala.

„Nord“ oporeka vesti, da bi **Rusija** si prizadevala s **Francijo** skleniti svezu. Rusija hoče le ohraniti v vnanji politiki absolutno nezavisnost in popolno svobodo delovanja. Potem takem hoče Rusija držati se še nadalje dosedanje politike.

Rumunski poslanik v Parizu je v „Figaro“ preklical vest, katero je bil objavil ta list, da bi bila Rumunija sklenila kako zvezo z Nemčijo ali Avstrijo. Mej rumunsko opozicijo je navstal razpor zaradi vnanje politike. Nekateri vsekako hočejo, da Rumunija opusti dosedanje protirusko politiko, drugi so pa pripravljani v tem oziru mnogo odjenjati željam kralja, ki želi pred vsem dobrih odnošajev z Nemčijo in Avstrijo.

Pariški „Avenir Militaire“ objavil je članek, v katerem nek večak razpravlja, kaj naj stori **Francija**, ko bi imela vojno na dve strani. Pisatelj sklepa iz tega, da se grade vedno nove trdnjave na italijanske meji, da misli Francija proti Italiji le defenzivno postopati. To bi bilo napačno, tudi ko bi Nemčija prva začela boj. Če pa Italija začne prva boj, se ne sme Francija dati zapeljati, da bi preveč vojakov poslala proti Italiji. Pošlje naj le 19. voj in reserve, katere bode mogla hitro sklicati, vkupe taci 200,000 vojakov. Teh 200,000 spravi Francija lahko prej skupaj, nego more Italija skupaj spraviti svojo vojsko, ki nikakor ni za boj pripravljena. Francozi naj takoj začno ofenzivo, in naj prodirajo proti Genovi, če je vojno brodovje že pripravljeno. Če bi pa Nemčija prej začela vojno, bi ravno toliko vojakov morali Francozi poslati na italijansko mejo. Glavno vojsko bi pa morali poslati Francozi v vsakem slučaju proti Nemčiji.

Španjska vlada baje namerava pomilostiti vse politične zločince, ki so zaprti zaradi republikanskih zarot. Kraljica tudi ne ugovarja temu, samo nekateri generali in konservativni vodje še temu ugovarjajo, češ, da se je potem bati novih zarot.

Dopisi.

Štajerskega 17. februarja. [Izv. dop.]
Notica v št. 36 „Slov. Naroda“ s svarilom pred

ko podli grof Egon hoče siloma poljubiti Serafino, a mu baron Konstantin položi na ramo težko svojo roko, potem pa zahtevajočemu zadoščenja, dá strog ukor ter odpelje Serafino iz njegove prenevarne družbe. V nepokvarjenem srci Serafininem je izvestno pri tem prizoru nadvladalo prepričanje, da je razupiti baron Konstantin boljše kov, nego vsa Otoška družba.

Vsa breznačajnost Otoških gostov pa se pokaže tedaj, ko grof Egon snubi Serafino mater, katera svojej hčeri ta korak naznani z besedami: „Tebe je ljubil, a mene snubi“ in potem v naslonjači zadremlje. Z ženitvijo ostavi družba Otok, preselivši se v mesto, a v trdi zimi pripelje se Serafina nazaj na Otok, na svojo lastnino, hoteč ondu živeti sama za-se. Toda še ga ni miru! Grof Egon, prejšnji njen častilec, sedaj pa njen „papa“ pride jo nadlegovat zaradi pisem, ki sta si jih nekdaž pisala. Serafina izroči mu pisma, dodavši nekoliko trpkih besed, ki pa razburijo Egonovo nizko dušo, da jej začne črniti njenega očeta grofa Milana spomin ter jej slednjič pove, da je gori pri Struški cerkvi njen bratec pokopan.

Te hudobne besede zadenejo Serafino globoko v srce. Nevedoč, jeli grof Egon resnico govoril, ali

„pericami in perilom“, me spominja na slučaj, da je pred več ko desetimi leti, ko so osepnice v okolici nekega mesta na Štajerskem hudo razsajale, kmetica navadno, kakor vsaki dan, po bišah v mestu mleko raznašala. V jednej hiši zapazi gospa v jerbasu te kmetice malo steklenico z zdravilom in privezanim listkom iz lekarne ter jo vpraša: Ali imate bolnika doma? Kmetica odgovori: Da, doma so mi otroci drug za drugim že 14 dnij na osepnice bolni. Žena je to čisto mirno povedala, in ni mogla umeti, kako da se je gospa o tej novici tako prestrašila. Kmetica je vseh teh 14 dnij v mesto mleko nosila in ga v svoje navadne hiše oddavala. Spomnim se tudi, da sem l. 1886, ko so v Pešti kolera, še bolj pa osepnice razsajale, v nekem časopisu istega mesta javno pritožbo čital, zakaj da se dopušča, da sme mlekar iz okolice, v katerega rodbini so osepnice že šest tednov udomačene tako meni nič, tebi nič mleko v mesto nositi in to še po hišah oddajati.

Iz teh dogodkov se da sklepati, v kako ozki zvezi je zdravje v večjih mestih in trgoviščih z zdravjem v okolici, iz katere ljudje vsaki dan toli živeža in družih rečij na prodaj donajajo ali kupovat prihajajo, in kjer stanujejo razni delavci, ki imajo čez dan v mestu delo. Vsa prizadevanja mestnih oblastnij bodo zaman, če se okolica v neredu pušča.

V ta namen se bode treba obrniti do deželne vlade, da potrebno ukrene. Nikakor pa ne bi zadostovalo, če bi deželna vlada ne storila družega, kakor doposlala oster ukaz do okrajnega glavarstva, slednje pa na občinske urade. Trebalo bode resnega nadzorstva po zdravstvenih organih, koji naj okolico redno obiskujejo in se o zdravstvenem stanju prepričajo, ter vse storé, kar se tudi v mestu zoper bolezen stori.

Na deželi sploh so ob nalezljivih boleznih najnevarnejši ljudje berači, ker od hiše do hiše, od vasi do vasi hodijo, vsako hišo, kjer je mrlič, gotovo obiščejo, kruha, pijače in še obleke umrljih dobivajo in tako strup kužne bolezni po svetu širijo.

Od sv. Križi pri Litiji 18. februarja.

[Izv. dopis.] Ker je že precej časa preteklo, odkar sem čital zadnji dopis iz našega kraja, bi rad danes nekoliko vrstic priobčil, da ne bo kdo mislil, pa smo pri sv. Križi popolnem zamrli in da se je mej nami prijateljska vez raztrgala. Resnica je, da smo bili pretekla leta vse skozi hudo prizadeti po vremenskih nezgodah, da je bil kmetovalec, vinorejec, kakor tudi trgovec tako rekoč obupan, kajti huda suša in neusmiljena toča sta nas v obilnej meri obiskovala, a trdno upanje na boljšo prihodnost, nas podpira pri vseh naših podjetjih, in tako je ostalo tudi prijateljstvo mej nami neizkaljeno.

Da bi pa vesela nada do boljše prihodnosti ne začela hirati, sprožila je vesela družba naših občanov pri kozarci dobrega „Gobničana“, da se priredi veselica in sicer „Tombola“, zraven pa tudi povabijo rodoljubi iz sosednjih fará. — Hipoma se je razširila vest o tomboli pri sv. Križi in z velikim veseljem je marsikdo pritrtil k sklepu omejnene družbe.

Po kratkem pomisleku bil je odločen dan po-

lagal, sklene povprašati barona Konstantina samega, kajti on jedini — ker se je Zora že prej utopila — vedel bode za resnico. Kljub hudemu vremenu hiti na Strugo, vsa onemogla sreča na potu Konstantina, pred katerim se zgrudi na tla. Konstantin vzame jo na konja ter nese na Otok, a mej potoma premaga ga njenega obraza milina, da jo poljubi na deviško lice.

Serafina nevarno oboli. Ko zopet okreva, pripoveduje se jej, kako je Struški baron cenel oči bdel pri njenej postelji ter svoje pohode še le tedaj ustavil, ko je bila največja nevarnost pri kraji. Namenjena, da pojde v samostan, hoče se še prej zahvaliti baronu Konstantinu na izredni skrbi in tako uspešni zdravniški pomoči. Prišedši na Strugo pelje jo sluga v baronovo sobo, da ondu počaka, dokler baron ne pride. Slučajno pogleda na pisalno mizo in zdi se jej, kakor da bi videla svoje ime. Pristopi bliže in čita pismo, katero je baron Konstantinu pisal svojemu prijatelju. V pismu opisuje baron Konstantin svoje duševne boje, svojo tajno ljubezen do — Serafine, zaradi katere hoče preseliti se v Ameriko.

(Dalje prih.)

slednja nedelja predpustom, to je 12. februarja t. l. za omenjeno veselico. Nepričakovano obilo gostov iz domače, Čateške in Dolske fare, se je zbralo pustno nedeljo zvečer v gostilni gosp. Valentina Prijatelja. Čisti dohodek bil je namenjen v podporo revni šolske mladini v naši župniji. Po končani igri, ki se je prav dobro obnesla, so se napivale razne napitnice in lepe slovenske pesni so odmevale, z jedno besedo: vse se je vršilo v najlepšem redu in vsaki, ki je bil navzoč, želel je, še v kratkem kaj jednacega udeležiti se. Da nam je gosp. gostilničar postregel z dobro pijačo kakor tudi z izvrstno godbo, je dokaz, ker smo rajali do ranega jutra prihodnjega dne.

Konečno smo se še poslovili od sosednih faranov in se njim zahvalili za prijazen pohod ter jim zagotovili, da ostanemo tudi v prihodnosti kakor smo bili, jednega srca, jednih mislij.

.....č.

Domače stvari.

— (Zabavni večer „Pisateljskega društva“) združil je pod predsedstvom dr. vit. Bleiweisa mnogo društvenikov, ki so z zanimanjem poslušali mikavno učeno berilo g. prof. K. Pirca; „Solnce in mesec, prouzročevalca plimovanja“. G. A. Trstenjak je v naudušenih besedah se spominjal J. J. Strossmajerja, praznujočega letos svojo zlato mašo. Po predlogu dr. Vošnjaka sklenilo je društvo, prirediti v soboto 17. marca slovesni Strossmajerjev večer Pisateljskega društva, na katerega so vabljeni vsi čestilci jugoslovanskega mecenca G. prof. Levec je izročil v Kranji po gosp. g. ravnatelj Wiesthalerji nabrani znatni donesek 62 gld. za Levstikov spomenik, dostaviši, da je Kranj prekosil Ljubljano. Prihodnjemu večeru predseduje g. Anton Trstenjak, čita pa g. Škofic.

— (Za Levstikov spomenik) darovali so v Kranji 62 gld. Pričakujemo, da tudi Dolenjci ne bodo pozabili na svojega slavnega rojaka ter pripomagali, da se mu postavi na grobu dostojen spomenik, na rojstni hiši pa uzida spomeniška plošča.

— (Mestni zdravstveni svet) zboroval je dne 15. t. m. z namenom, da poda potrebnih nasvetov mestnemu magistratu, kako čim preje zadušiti sedaj razsajajoče osepnice. Načelnik zdravstva nemu svetu, dr. vitez Bleiweis Trsteniški, je konstatoval, da je mestni magistrat vse v prejšnji seji storjene sklepe in nasvete razen jednega izvršil in sicer odprl je bolnico za silo na Trnovskem nasipu, nastavil je posebnega zdravnika, ki nadzoruje ne samo dotično bolnico, ampak tudi stanovanja kozavih bolnikov po mestu ter vodi razkuženje. Imenoval je mestni zbor tudi fizika, ki bode v kratkem nastopil službo, dalje kupil je mestni magistrat po novejšem sistemu izdelan desinfekcijski aparat za perilo, obleko in postelnino itd., kateri aparat povoljno deluje. Revakcinacija učencev na vseh Ljubljanskih šolah pa se ni mogla izvršiti ker so se šole že malo dni po dotičnem sklepu zaprle. Ker je vis. c. kr. deželna vlada z dopisom od 5. t. m. ukazala mestnemu magistratu, da mora v ožigled sedanje epidemije uporabljati še druga sredstva, dal je načelnik prečitati ta dopis. Zdravstveni svet sklenil je iz tega ozira nasvetovati mest-

nemu magistratu sledeče: Naj naprosi vis. c. kr. deželno vlado, da se ona obrne ne knezoškofjski konzistorij, kateri bi po svojih organih uplival na ljudstvo, da se kakor hitro le mogoče da cepiti. Magistratu se namreč navzlic razglasom po časnikih in na voglih ni posrečilo prepričati ljudstva o koristi cepljenja koz, čeravno ima animaličnega cepiva vedno dosti na razpolaganje in sta dva dneva na teden odločena za to opravilo. Druzi postavnih sredstev, o katerih govori dopis vis. c. kr. deželne vlade, pa zdravstveni svet ne pozna, mestni magistrat naj torej naprosi vis. deželno vlado, da mu ona ta sredstva naznani, potem naj jih pa izvršuje magistrat z vso strogostjo. Zadovoljilno se vzame na znanje, da nema mestni magistrat le jednega sanitetnega služabnika, kakor to trdi vis. c. kr. deželna vlada in kakor se to natolcevanje sliši tudi mej občinstvom, nastavljeni so namreč za čas epidemije sledeči funkcionarji: Dr. Homan, magistratni uradnik Erzín, štiri uniformirani sluge, mestni stražnik Rus, jeden skušen delavec za razkuževanje, izvežban mašinist pri razkuževalnem stroji in če bi bilo treba, še drug mestni uradnik in mestna straža. Mestni zdravstveni svet pa se ni mogel ogreti za vis. c. kr. deželne vlade nasvet, da bi se sedaj uvele sanitetne komisije, kakor so bile ustanovljene za kolero. On je tega mnenja, da se v zimskem času ne dá odpraviti nedostatki pri stanovanjih in gnojnih jamah, tudi ponehava nekoliko epidemija, konečno tudi uspehi teh komisij neso preveč spodbudljivi. Tudi mnenju, da bi se mestni zdravstveni svet proglašal permanentnim, se ni pridružil, ker se takoj shaja, kadar se kaže potreba. Pač naj se pa mestni magistrat obrne do prebivalstva za mile darove v podporo ubozelega bolnega ljudstva, ter naj povabi v ta namen tudi častito duhovstvo, da ga s svojim uplivom podpira. Mestni magistrat pa naj skrbi za največjo snažnost po cestah, ulicah, itd. Desinfekcijo naj vodi tudi zanaprej dr. Homan v onih hišah, kjer so kozavi, v družih hišah pa naj bode to skrb dotičnih hišnih posestnikov, čeravno to pri tej epidemiji ni take važnosti, ker se bolezen ne širi po človeških odpadkih, kakor pri kolero. Sicer je pa mestni magistrat tudi v tem oziru opozoril občinstvo že večkrat po razglasilih. Potrebni statistični dat, katerih želi vis. c. kr. dež. vlada, naj po Ljublj. zdravniških preskrbi mestni magistrat. Vsi ti nasveti so bili jednoglasno vsprejeti.

— (G. A. Prelog) veletržec na Dunaji, ki je te dni umrl v visoki starosti, volil je 100.000 gl. za razne dobrodne namene, med temi 40.000 gl. za ustanove revnim dijakom na Graški univerzi. G. Prelog bil je rodod štajerski Slovenec iz Ljutomerskega okraja in po lastni pridnosti se na Dunaji povspel do veletržca in tovarnarja. Svojo prodajalnico je imel na starem Fleischmarktu v hiši Th. vit. Karajana. Žal, da se v oporoki ni spomnil na ožjo svojo domovino. (Sicer glej notico iz Ljutomerskega okraja. Ured.)

— (Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani) je imelo 16. februarja svojo XVI. sejo. Navzočni: Prvomestnik T. Zupan. Odborniki: Dr. vitez Bleiweis, Ivan Hribar, Mat. Močnik, Ivan Murnik, L. Svetec, dr. Vošnjak, A. Žlogar, A. Žumer. — Od nadzornikov dr. Fran Papež.

— Polnih dvaindvajset, opomnil je z nezadovoljnostjo Timofejčič.

Začul se je štropot šlebeder in iznova pojavil se je Vasilij Ivanovič. — Čez nekoliko minut bo vaša sobica gotova, da vas vsprejme, vskliknil je z navdušenjem, — Arkadij... Nikolajič? Tako, zdi se mi, ja vaše častljivo ime. To pa je vaš sluga pristavil je, pokazavši na ustopivšega kratko-ostriženega dečka v sivkastem, na komolcih raztrganem kaftanu in v tujih škornjih. — Fedka ga kličejo. Zopet moram vas prositi, dasi mi sin prepoveduje, ne pričakujte preveč. Sicer pa umě dečko jako dobro pipo basati. Saj pač kadite?

— Kadim, a većinoma smodke, odgovoril je Arkadij.

— Jako pametno je to. Tudi jaz dajem smodkam prednost, a v naših osamljenih krajih jih je jako težko dobiti.

— No, dovolj si že stokal, prekinil ga je Bazarov. — Sedi raje sem-le na divan in daj se pogledati.

Vasilij Ivanovič se je zasmeljal in sedel. Poldoben je bil jako svojemu sinu, le čelo imel je nižje in ožje in usta malo širje. Vedno se je gibal,

Prvomestnik poroča o 2 literarnih ponudbah, ki se vsprejmeta. Blagajnik naznanja o devarnem stanju ter omenja o posebni trudoljubivosti ženske podružnice v Ilirski Bistrici, kateri se jednoglasno izreče iskrena zahvala. Jednako še nekaterim drugim načelnštvom in društvom. Tajnik poroča o tekočih zadevah. — Prošnja za podporo ustanovljene podružnične knjižnice se usliši. — Zadeva otroškega vrtca se reši v zmislu pooblaščenčevih nasvetov. — Prošnje J. za učne pripomočke se usliši. — Šolski občini na Koroškem se obljubi podpora, ako bo šola slovenska. — Podružnice nasveti v B. na Koroškem se većinoma rešijo v njenem smislu. — Zarad nekega otroškega vrtca se naj vpraša dotičen rodoljub. — Reši se nekaj manjših družih zadev. — Sproži se misel o peticiji do državnega zbora; razgovor in sklep odloži se na prihodnjo sesijo.

— (Osuševanje Ljubljanskega močvirja). Enketa, sklicana dne 26. in 27. januarja t. l., obravnavala je znova vprašanja, o katerih se je že bila posvetovala in sklepala dne 21. aprila l. l. Sej udeležili so se zraven močvirskega odbora gg. E. Markus, melioracijski inženir, kot zastopnik po ljedelskega ministerstva, zastopniki deželnega odbora deželne vlade, Ljubljanskega mesta in južne železnice, potem g. I. Podhagsky, ki je izdelal načrt. Od storjenih sklepov omenjamo samo onega, po katerem se bode načrt predelal z ozirom na to, da je g. Podhagsky za podlago vzel 470 km. vodnega odtoka na sekundo, a enketi se je dozdevalo, da zadostuje 400 k. m. Torej se bodo troški dali zmanjšati. Predno pa začne glavno delo, morali bi se popraviti struge potokov po stranskih dolinicah. Močvirski odbor se je obrnil do vlade s prošnjo, da naj bi c. kr. gozdarski tehnični oddelek v Beljaku storil potrebna preiskavanja, da se pridobi potrebna zakonita podlaga za daljno delovanje.

— (Osepnice.) V zadnjih 24 urah za osepnice zboleli: 1 moški, 1 ženska, 3 otroci. Ozdraveli: 1 moški, 2 ženski, 11 otrok. Umrla 1 ženska.

— (Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 34. snopič. Vsebina: Kosana. (Konec.) — Klara. Podoba iz življenja velikomestnega. — Zorko. Podoba iz dijaškega življenja.

(Iz Ljutomerskega okraja) se nam piše: Skoro v vseh Dunajskih in tudi drugih večih nemških časopisih je čitati, da je pred nekaterimi dnevi umrl na Dunaji gospod Adolf Prelog (Prelog), ki je bil premožen trgovec, borzni svetovalec, dolgoletni upravni svetovalec eskomptne družbe, jako čislani tržan Dunajskega mesta, dober in zvest Avstrijec konservativnega mišljenja. — V nobenem vseh nemških časnikov ni čitati, da je bil umrl rojen in doma v Veržejskem trgu Ljutomerskega okraja in sin poštenih slovenskih starišev. To se je v nemških časnikih gotovo nalašč zamolčalo, da bi čitatelji ne zvedeli nič o tem, da je tekla po umrlega žilah slovska kri.

— (Matica Hrvatska in Društvo sv. Jeronima.) — Matica ravnokar razpošila po svojih poverjenikih „Izveštaj za upravno godinu 1886“, v katerem je točno opisano plodonosno delovanje tega literarnega društva. Ljubljanskim članom dopošlje se v kratkem na dom. Vsak Slovenec, ki pristopi kot ud, dobi še po vrhu „Rječnik hrvatsko-slovenski“. Letniki plačujejo po 3 gld. in

migal z ramama, kakor da bi ga suknja pod pazduho rezala, mežikal, pokašljeval in s prsti je migal, dočim se je njegov sin odlikoval z nekako brezskrbno nepremičnostjo.

— Stokal! ponovil je Vasilij Ivanič. — Ne misli, Evgenij, da hočem, tako rekoč, pregovoriti gosta, da se mu smilimo. Hotel sem mu le povedati v kaki samoti živimo. Baš nasprotno sem jaz teh mislij, da za mislečega človeka ni samote. Jaz vsaj skrbim po možnosti, da me, kakor pravijo, ne obraste mah, da ne zaostanem za časom. Vasilij Ivanovič privlekel je iz žepa novo, rumeno ruto, katero je vzel iz omare spotoma v Arkadijevo sobo, ter nadaljeval mahaje ž njo po zraku: — o tem niti ne govorim, da sem, na primer, ne brez čutne požrtvovalnosti, naložil mužikom obrok ter jim oddal polovico svoje zemlje, To se mi je zdelo moja dolžnost, v tem slučaju ukazuje samo zdrava pamet, dasi drugi posestniki tega nečejo razumeti; jaz govorim o vedah, o omiki...

— Da, res! tu vidim pri tebi — „Prijatelja zdravja“ za leto 1855, opomnil je Bazarov.

(Dalje prih.)

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik.

XX.

(Dalje.)

— Glej ga! Prezabaven in dober starec, opomnil je Bazarov, ko je Vasilij Ivanovič odšel. — Ravno tak čudak, kakor tvoj, samo druge vrste. Mnogo preveč govori.

— Tvoja mati vidi se mi izvrstna ženska, opomnil je Arkadij.

— Da, ni napačna. Videl boš, kak ožed bo pripravila.

— Danes vas niso pričakovali, gospod, in zato niso pripeljali govedine, rekel je Timofejčič, ki je baš privahil Bazarovlji kovčeg.

— Najedli se bodemo brez govedine, kjer nič ni, še cesar svojo pravdo izgubi. Revščina, pravijo ni sramota.

— Koliko duš ima tvoj otec? vprašal je na-jedenkrat Arkadij.

— Posestvo ni njegovo, temveč materino; duš je, ako se ne motim, petnajst,

poštne troške. — „Jeronimsko društvo“ je razposlalo naslednje knjige: 1. Danica. Koledar za leto 1888, s poučno i zabavno tvarino. 2. Pripovedi iz hrvatske poviesti, sp. Vek. Klaić, II. zv. 3. Svilo gojstvo za pouk, nap. Stjepan Mažuranić. 4. Živinski liečnik, nap. Ivan Jagić, knjiga, ki bi gotovo jako ugajala i slovenskim živinorejcem. — Člani III. reda plačajo jedenkrat za vselej 5 gld. ter do smrti dobivajo knjige. — Pri tem razpošiljanji se pobira i letnina. Poverjenišvo za oba društva vodi Anton Žlogar, kapelan pri sv. Jakobu.

— (Iz Begunj) na Gorenjskem: Žalosten dogodek pripetil se je na pustni torek ob 7. uri na večer v Dvorski vasi Begunjske fare na Gorenjskem. — Štefan Avsenek, tesar, je navedeni večer zabodel v glavo svojega brata Janeza, kateri je vsled smrtne rane tretji dan po groznih bolečinah umrl. Povod strašnemu hudodelstvu je bil ničvredni prepir mej bratoma zaradi par smerek.

— (Odbor „Narodne čitalnice na Ptuj“) sestavi se je vsled volitve vršivše se pri občnem zboru dne 12. t. m. nastopno: Predsednik: dr. Jurtela, advokat, podpredsednik: dr. J. Čuček, advokat, blagajnik: M. Lešnik c. kr. davk. pristav, tajnik: drd. Triller, advokatski koncipijent, odborniki: dr. J. Ploj, advokat, p. Ben. Hrtiš, gradijan, Ant. Klobučar, c. kr. sodn. pristav, Luka Kunstek, gimn. profesor, Ferdinand Raišp, umir. grajski oskrbnik, Anton Gregorič, posoj. tajnik vsi v Ptuj.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Zagreb 19. februarja. V prvem razredu voljeni trije opozicijski kandidati. Opozicija bode torej v mestnem zastopu tudi zanaprej v večini.

Peterburg 19. februarja. Francoska družba poteguje se za koncesijo za francosk, v Peterburgu izhajajoč list. Družba ima štiri milijone frankov kapitala.

Berolin 19. februarja. Lovce Kaufmann, znan iz nemško-francoske mejne afere, pri vojaškem sodišču oproščen.

Berolin 19. februarja. Iz San Rema se javlja: Cesarjevičeva rana se pomanjšuje. Mrzlice ni, kašelj še ni odjenjal, apetit se množi.

Carigrad 20. februarja. Sultan izdal irade, s katerim se potrjuje dogovor z družbo za železnični obrat na progi Ueskueb-Vranja. Ta proga, po kateri bode neposredna zveza s Solunom, bode se jednem meseci prometu odprla. — Parobrod s Črnogorci, upletenimi v rabuko v Burgasu, razbil se je v Dardanelah.

Poslano.

Visokorodnemu gospodu
Frideriku vitezu Schwarz-u,
c. kr. okrajnemu glavarju

v Postojini.

Na izredno laskavej izjavi v občinskem uradu Vipavskem dne 16. februarja t. l. se najiskreneje zahvaljuje ter Vašemu visokorodju v blagohotno uvaževanje priporoča

(129) **Ivan Božič.**

Poddraga nad Vipavo, 19. februarja 1888.

Mnogoletna opazovanja. Proti slabosti želodeca in pomanjkanju slasti do jedij, sploh pri vseh želodčnih boleznih se pristni Moll-ovi „Seidlitz-praški“ zelo odlikujejo od drugih sredstev, s svojim prebavljenju pospešujočim in želodec okrepujočim uplivom. Cena škatelji 1 gld. Po poštne povzeji razpošilja jih vsak dan A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj vedno izredno Moll-ove preparate z njega varstveno znamko in podpisom. 3 (31-3)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-234)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

19. februarja:

Pri **Slonu**: Roth, Spetzer z Dunaja. — Höningmann iz Osilnice. — Schwarz iz Litije. — Kulack iz Draždan. — Šusteršič z Gorenjskega.

Pri **Maltici**: Fischl z Dunaja. — Kollpacher iz Gradca. — Hugel iz Celja. — Dr. Buchler, Perko iz Trsta.

Tržne cene v Ljubljani

dne 18. februarja t. l.

	gl. k.		gl. k.
Pšenica, hktl.	5-5	Špeh povejen, kgr.	64
Rež,	4-06	Surovo maslo,	90
Ječmen,	3-74	Jajce, jedno,	25
Oves,	2-44	Mleko, liter	8
Ajda,	4-22	Goveje meso, kgr.	56
Proso,	3-74	Telečje	50
Koruza,	5-36	Svinjsko	60
Krompir,	2-67	Koštrunovo	36
Leča,	12	Pišanec	45
Grah,	13	Golob	20
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	267
Maslo, kgr.	1	Slama,	232
Mast,	66	Drva trda, 4 metr.	730
Špeh frišen	60	„ mehka, 4 „	440

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
18. febr.	7. zjutraj	722.9 mm.	-1.0°C	sl. svz.	obl.	
	2. popol.	720.9 mm.	3.0°C	sl. svz.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	720.2 mm.	-2.4°C	sl. svz.	jas.	
19. febr.	7. zjutraj	723.4 mm.	-5.6°C	brezv.	megla	4.50 mm.
	2. popol.	725.0 mm.	1.4°C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	725.9 mm.	-0.6°C	brezv.	obl.	snega.

Srednja temperatura — 0.1° in — 1.6°, za 0.2° nad in 1.2° pod normalom.

Dunajska borza

dne 20. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	77.85	77.80
Srebrna renta	79.25	79.35
Zlata renta	109.20	108.65
5% marcna renta	92.75	92.80
Akcije narodne banke	859.—	858.—
Kreditne akcije	269.30	269.10
London	126.80	126.80
Srebro	—	—
Napol.	10.03 1/2	10.03 1/2
C. kr. cekini	5.98	5.98
Nemške marke	62.17 1/2	62.17 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld.
Državne srečke iz l. 1864	100	166
Ogerska zlata renta 4%	96	65
Ogerska papirna renta 5%	83	15
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	127	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	10
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	—
Kreditne srečke	100 gld.	176
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	99
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	208	50

Blagajnica

se kupi.

Ponudbe na **J. M. poste restante** tukaj. (12-1)

L. EHRWERTH,
zdravnik za zobe,
v Gospodskih ulicah h. št. 1,
ordinuje vsak dan od 9. do 5. ure.
Popolnenje otljih zob in ustavljanje
umetnih zob vrši se brez bolečine.

CACAO
in
ČOKOLADA

VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata nešo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (800-72)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Metru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštne povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Št. 98 m. š. sv.

(132)

Razglas.

Ker je visoki c. kr. deželni šolski svet z razpisom z 16. dne t. m. št. 332 ukazal, da je v 24. dan t. m. zopet odpreti vsa državna učilišča tukajšnja, ki so bila zaprta zaradi osepnic, prične se

v 24. dan februarja 1888

tudi v javnih in privatnih ljudskih šolah Ljubljanskih in v otroških vrtih zopet poučevanje, a vsled gori navedenega ukaza vis. c. kr. deželnega šolskega sveta je za trajanja zdanje epidemije dovoljeno v šolo hoditi le takim otrokom, kateri bodo dokazali z zdravniškimi spričevali, da imajo cepljene osepnice, in če so stari nad deset let, da so jim bile tudi v drugič cepljene v poslednjih petih letih.

C. kr. mestni šolski svet v Ljubljani,
v 18. dan februarja 1887.

Št. 2022.

(128-1)

Razglas.

Obtrnikom in kupčevalcem iz Ljubljane in okolice in njih pomočnikom sejme in trge v političnem okraji Kranjskem obiskevati je dovoljeno le, ako se izkažejo s potrdilom, da so oni in njih družina zdravi in da ne stanujejo v hišah, po osepnicah okuženih.

C. kr. okrajno glavarstvo Kranj,
dne 19. februarja 1888.

Dva dimnikarska pomočnika

vsprejme takoj

(118-3)

Lud. Štricelj, Sv. Petra cesta v Ljubljani.

Važno za trpeče na prsih in plućih.
Neogibno potrebno zoper kašelj, hripavost, za-lizenje, katar in oslovski kašelj, za take, ki želé dobiti čist in krepak glas, za škrofoljnaste, krvlone, slabotne, bledilone in krvirevne je
sok kranjskih planinskih zelišč,
s podfosforno kislim apnom in železom pomešan.
Lastni izdelek. — Cena 56 kr.
Dobiva se v (615-16)
LEKARNI TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

BUDIMSKA
Rákóczy
GREŇČICA.
Kot gotovo uplivaajoče čistilno sredstvo priporočajo najšavnejši zdravniki pri trebušnih boleznih, zastajanjih krvi, zlatelj žili, boleznih na jetrih in ledicah ter škrofuloznih boleznih, mrzlici, protiju, spuščajih, zapiranji itd. Prodaja se v vseh specerijskih in prodajalnicah mineralnih vodá, kakor tudi v lekarnah in droguerijah.
Lastniki: bratje Loser v Budapešti.
(307-30)

Dr. Friderik Lengyel-ov
Brezov balzam.
Ze sam rastlinski sok, kateri teče iz breze, ako se navrta njeno debló, je od pantiveka znan kot najizvrstnejše lepótilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.
Ako se namaže zvečer ž njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskiné od polti, ki postane vsled tega čisto bela in nežna.
Ta balzam zgleda na obrazu nastale gube in kóžave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podleže beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedece in druge nesnažnosti na polti. — Cena vrču z navodom vred gld. 1.50.
Zaloga v Ljubljani pri U. pl. Trnkoczy-ji, lekarji. (745-10)